

Ավետիք Իսահակյան

Չայնրս հնչում է խավարի խորքից

Չայնրս հնչում է խավարի խորքից, -
Գրթա՛, հայտնվի՛ր սո՛ւրբ ճրշմարտություն.
Ես քեզ եմ փնտրել իմ կյանքի չենքից,
Եվ տե՛ս, քարացա անհուն տանջանքում:

Բյուր ուղիներով ես դիմեցի քեզ,
Քո հետքն ու շուքը նույնիսկ չըզրտա.
Տե՛ս, սրտության մեջ, մոլորության մեջ
Չախշախվեց կյանքըս ... ու դու չե՛ս գրթա ...

Չոզնած եմ հիմա, անուժ ու հիվանդ,
Բայց հավատում եմ – ունիս գոյություն.
Բայց էլ չըմնաց մի ուղի անհայտ. –
Ա՛խ, երևացի՛ր, մեծ ճշմարտություն՛ն ...

Եվ ես ուժ կառնիմ, կրգոտեպնդվիմ,
Ցուպրս կըվերցնեմ և ճամփա կերթամ,
Լույսըդ կավետեմ խավար աշխարհին,
Մոլոր մարդկության վե՛հ կյանքըդ կուտամ ...

1900

Յյուրիխ